

100 jaar

Siebrand

Met zevenmijlslarzen
door een roemrijke historie

Het boeiende verhaal
van een 'toverfabriek'

Een eeuw lang betrokken
bij bakermat Kampen

1921
Siebrand

A Family Company

KAMPEN • HOLLAND

Colofon

"100 jaar Siebrand" is een jubileumuitgave van Siebrand BV in IJsselmuiden

Tekst & Samenstelling

Roelof Tienkamp en Jolanda de Kruyf

Illustraties & Vormgeving

Harriët Kalthof/PrimaPrent

Fotografie

Wilbert Bijzitter

Archief Jan Bos/siebrand.bosgort.nl

Privéarchief familie Nankman

Druk

SMG Groep, Hasselt

Met speciale dank aan

Alle medewerkers van Siebrand

Gerda Spaargaren-Siebrand

Familie Siebrand

Ludwig Lassche

Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in
enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op enige andere manier zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Typisch Siebrand, een toverfabriek

Welkom in de toverfabriek van Siebrand.

This is where the magic happens.

Maak kennis met een uniek familiebedrijf dat alles kan maken, met kennis en kunde in eigen huis.

Proef het maar. Hier opereren de aanpakkers, de bedenkers, de vergisters, de bereiders en de bottelaars van 's lands lekkerste (non)alcoholische dranken die je voor een zacht prijsje in de supermarkt koopt. Betaalbare magie.

Hier werken creatieve mensen die van smaken weten. Trendvolgend. Die rol is bewust gekozen.

Want daar ligt precies onze grote kracht.

Het fingerspitzengefühl waarmee we telkens weer op ontdekkingsreis gaan en de (inter)nationale hits op de markt weten na te bootsen. Dat zijn uitdagende zoektochten, doorspekt met aroma's en avonturen.

Zo doen we dat hier. In de achterliggende decennia zijn ook veel van onze, met zorg en liefde gecomponeerde kopieën, zélf uitgegroeid tot ware evergreens. Merken met aanzien, toppers van eigen fabricaat. Dat is nou typisch Siebrand. En daar zijn we trots op.

Wat ons extra trots maakt is de eervolle onderscheiding 'Bij Koninklijke Beschikking Hofleverancier' die wij in ons jubileumjaar kregen toegekend.

Kom, dan wandelen we met zevenmijlslaarzen door een roemrijke tijd. Een eeuw van passievolle productie!

Henny en Fleur Nankman,
Directie Siebrand.

Maandag 12 april 1920. Oceaanreus West Aleta, vanuit San Francisco op weg naar Bremen en Hamburg, is een speelbal van razende golven geworden en loopt moe gebeukt door de zware storm vast op de Terschellinger Gronden. Het 145 meter lange stoomschip vervoert op zijn eerste trans-Atlantische reis een bijzondere lading. Naast balen rijst, kisten haring, grenen balken en andere stukgoederen, bevatten de ruimen 35.000 vaten rode en witte port, geconcentreerde whisky en tafelwijnen.

Kort nadat de 42-koppige bemanning inclusief de scheepskat door reddingsboot Brandaris van het station Terschelling van boord is gehaald, breekt de West Aleta vlak voor de brug in tweeën en zinkt deels af in een graf van zand en water. De storm maakt het bergers tijdenlang onmogelijk hun werk te doen, maar de woeste zee weet wel raad met de vaten drank. Voortgestuwd door metershoge golven spoelen ze aan op Terschelling, Ameland en Vlieland. Vat na vat na vat.

De daaropvolgende dagen spelen zich op de eilanden vreemde taferelen af. Complete dorpen lopen uit naar het strand om een graantje mee te pikken van het bijzondere geschenk van de zee. In de vaten worden gaten geboord om bij de kostbare inhoud te kunnen komen. Er wordt gedronken uit de klomp, zelfs uit de hoed en de pet. Vrouwen en kinderen sjouwen met kannen en emmers dwars door de duinen naar huis. Nog maandenlang waart Bacchus rond op de eilanden.

Van de 35.000 vaten worden na maanden slechts 15.000 door de strandvonder als geborgen gemeld. Ze worden openbaar doorverkocht.

Jan Willem Siebrand uit het kleine dorp Grafhorst is machinist bij confectiefabriek Doedens in Kampen als hij bij z'n baas wordt geroepen. Hij krijgt een verzoek dat z'n leven voor altijd zal veranderen.

De twintiger heeft er dan al een reeks baantjes opzitten. Op z'n 13de moest hij met vader Jan mee naar de bekende BK pannenfabriek als leerling in de vuur-smederij. Toen het bedrijf in de Eerste Wereldoorlog door gebrek aan grondstoffen mensen moest laten gaan, zocht hij z'n bestaan als grondwerker in de ontginning van de Koekoekspolder. Voordat hij uiteindelijk bij Doedens zou belanden was hij machinist bij de groentedorgerij in IJsselmuiden en nachtwaker en zuiggas-motormachinist bij een hooiperserij.

Baas Doedens heeft relaties met kustplaatsen en de eilanden en hem is ter ore gekomen dat er bij de ramp met de West Aleta duizenden vaten wijn zijn aan-gespoeld. Kort daarna koopt hij enkele vaten van 250 liter op en vraagt z'n jonggezel het kostbare vocht af te tappen in flessen en te verkopen. Daar heeft Jan Willem wel oren naar. Hij gaat enthousiast aan de slag en ontdekt bij zichzelf een bijzondere gave: hij is op en top koopman. In korte tijd verkoopt hij voor z'n baas 300 flessen met flinke winst. Jan Willem heeft bravoure. Hij klopt aan bij Doedens en biedt z'n ontslag aan. 'Ik ga voor mezelf een wijnhandel beginnen'. Decennia later zou hij zich eens laten ontvalen 'als het moet verkoop ik een geheelonthouder nog een fles jonge klare'. Maar zo ver is het dan nog lang niet.

Als het moet verkoop ik een geheelonthouder nog een fles jonge klare

Toekomstfantasieën

Het vermetele plan valt thuis verkeerd. In het eenvoudige gezin (vader is fabrieksarbeider, moeder bestiert een kruidenierswinkeltje en een cafeetje) zijn ze zijn toekomstfantasieën wel gewend, maar dit slaat alles. Z'n

baan opzeggen waarbij hij al meer dan vader verdient, voor een ongewis avontuur in de wijn? Vader Jan is woedend, moeder Gerrigje barst in tranen uit en voor broers Aart en Dirk-Jan heeft hij afgedaan. Tijdenlang weigeren ze met hem te praten. Maar Jan Willem zet door. Die heeft z'n kans geroken.

Hij koopt van z'n spaargeld enkele Aleta-vaten wijn op, schaft zich bij de lompenhandel een paar honderd flessen aan en maakt ze schoon met een mengsel van water, zand en fietskogeltjes. Hij vult en kurkt ze, voorziet ze van een zelf gemaakt etiket en gaat met de fiets de boer op, met achterop een koffertje met flessen wijn. En niet zo maar op de bonnefooi. Hij bezoekt als eerste een repetitie van de zangvereniging in Grafhorst; daar is men na afloop wel in de juiste sfeer, vermoedt hij. Jan Willem heeft gelijk. En gewiekst als hij is speurt hij vervolgens in de annonces in de kranten waar iets te vieren valt. En zo kan het zijn dat wie verlovings, ondertrouw of huwelijk heeft aangekondigd zonder waarschuwing vooraf wordt bezocht door de jonge ondernemer met z'n alcoholische waar. Waar iets bijzonders is te doen, daar is Jan Willem met z'n wijn. Maar de vertegenwoordiger avant la lettre heeft succes. Hij verkoopt fles na fles. De opkomst van een drankmagnaat is begonnen.

De zaken gaan zo voortvarend dat in 1922 aan de Oudestraat in Kampen voor f 2,50 per week een eerste pakhuisje wordt gehuurd. Er wordt al snel een ommezwaai gemaakt. De aanstormend zakenman realiseert zich dat hij niet moet opboksen tegen de grote wijnimporteurs, maar een nieuwe markt moet aanboren: de begenadigd koopman trekt naar grotere plaatsen als Zwolle, Apeldoorn en Almelo en overreedt kruidenier na kruidenier om zijn wijn in de schappen op te nemen. Dat het in veel gevallen met een schouderklopje tot een akkoord komt is een wonder. Wijn wordt beschouwd als een elitedrank, alleen weggelegd voor de welgestelden. Dat Jan Willem Siebrand de lekkernij ook voor het gewone volk toegankelijk maakt, betekent de basis voor het succes van de onderneming.

"Drink - drink - drink maar gerust,
't is toch zoo heerlijk en fijn;
Drink - drink - 't kan heusch geen kwaad
Neemt maar een glas SIEBRAND'S wijn.
Bessasino - Likeur - 't zij Port of Bordeaux
De prijzen zijn laag, het is bijna cadeau.
Goed en Goedkoop, dat heeft 10 jaar bestaan,
'SIEBRAND' die staat bovenaan."

De groei zet door

De eerste stappen zijn weliswaar aarzelend, maar de groei zet door. Als er geen vaten van de West Aleta meer te koop zijn, wordt gezocht naar nieuwe leveranciers. De gunstige ligging van Kampen aan de IJssel bewijst dan z'n diensten. Platte schepen varen de rivier op en meren af in de stad met als deklust enorme vaten wijn. Met luid geraas worden ze door de straten van Kampen naar de fabriek gerold.

De tijd van pionieren is voorbij: al snel wordt de eerste T-Ford gekocht om de fiets te vervangen, verhuisd naar de Boven Nieuwstraat en na een paar jaar werken er al zes mensen op kantoor en twaalf in de bedrijfshal. Ze vullen de flessen vanuit het vat met slangetjes en slaan de kurken met een houten hamer vast in de flessenhals.

Tegen de tijd dat in 1931 het 10-jarig bestaan wordt gevierd is Siebrand al een begrip in de stad: er zijn inmiddels enkele tientallen mensen werkzaam en meerdere grote locaties in het stadscentrum in gebruik. Het bedrijf heeft de beschikking over een flink wagenpark, waarmee vertegenwoordigers stad en land afreizen. Jan Willems broers Dirk Jan en Aart zijn toegetreden tot de directie, waarbij de eerste - die zal uitgroeien tot financieel directeur - speciaal boekhoudlessen heeft genomen om de administratie in goede banen te leiden. Wijn is dan al lang niet meer het enige product: ook likeuren en limonades vinden gretig aftrek.

Het tweede lustrum is dan ook reden genoeg voor een daverend feest voor personeel en genodigden, opgeleukt door een cabaretgezelschap, een 'elastieken man', een 'slangenmensch' en acrobaat, een snelschilder en een goochelaar. Feestliederen worden uit volle borst meegezongen.

1931

De kleurrijke jeugd van Gerda Spaargaren-Siebrand:

'Op school trakteerde ik altijd op een kist kersen'

De zaak, de zaak. Alles draaide om de zaak in de jeugdherinneringen die Gerda Spaargaren-Siebrand (1944) ophaalt. De enige dochter van "meneer J.W." beleefde de gloriejaren van het bedrijf dat uitgroeide tot ultieme trots van haar gedreven vader. 'Hij was een visionair, een die altijd zélf de regie hield.'

"Dikke Siebrand" noemden stadgenoten hem. Voorwaar een geuzennaam voor de corpulente oprichter van de Wijnhandel en Likeurstokerij uit Kampen. 'Het was een forse man', memoreert Gerda, 'en daar zat hij soms mee.' Eens in de zoveel tijd deed vader weer een bij voorbaat kansloze poging. 'Hij kon álles, maar lijnen lukte niet.'

Reis langs memory lane

Samen met Gerda herinneringen ophalen aan de legendarische figuur J.W. Siebrand mondt al vrij snel uit in een dierbare reis langs memory lane. Door de krochten van een scherp geheugen laveert zij, bladerend in boeken vol zwartwit foto's. Dwars door de tijd gaan haar gedachten aan de vader en veelzijdige ondernemer, die uit tientallen kelen tegelijk werd toegezongen op personeelsavonden in eigen huis, of tijdens feestelijke events voor de vaste klantenschare, in de Stadsgehoorzaal in Kampen. "Dat is Siebrand uit de Steurenstad, die maakt het allerbeste uit het vat!" Aldus luidde het vrolijke refrein van het feestlied dat in juli 1951, ter ere van het 30-jarig bestaan, werd aangeheven. Gerda zingt het, zonder haperen, uit haar hoofd.

Recht door zee

'Mijn vader kon het bedrijf nooit loslaten. Zelfs niet toen mijn broers erbij kwamen. De ordertas moest elk weekend worden doorgenomen, dan wilde hij de bestellingen van de hele week zien. We woonden aan de Spoorwade en dan zat hij 's ochtends bij het ontbijt voor het raam te turven welke werknemers langs fietsten. Zei-ie: "Oh, die of die is te laat". Voor ons was hij geen strenge man hoor, hij hielp me met strafsommen die ik voor school moest maken – mijn vader kon heel goed rekenen. Hij was recht door zee, wel dominant. Het gebeurde zoals hij het wilde en je moest met goede argumenten komen om hem van iets anders te overtuigen.' De drie kinderen Siebrand – Jan Willem, Reinier en Gerda – gingen al op jonge leeftijd de deur uit naar Den Haag en Zeist. 'Zo werd mijn drukke ouders zorg uit handen genomen.' Gerda was

Dat is Siebrand uit de Steurenstad, die maakt het allerbeste uit het vat!

elf jaar toen ze in de hofstad op de meisjesmulo kwam, daarna volgde ze de opleiding tot chemisch analist in Leiden met de bedoeling bij Siebrand te gaan werken. Het kwam nooit van een job in het lab. 'Toen ik na de studie terugkeerde in Kampen werd ik tijdelijk chauffeur en klusjesvrouw voor mijn vader. Korte ritjes, ik reed hem overal naar toe; even iets van de zaak halen, of op zaterdag naar de kolk buiten Kampen, waar de vertegenwoordigers met de klanten aan het vissen waren.'

Gerda's
favoriete Siebranddrankje:

'Stoofpeertjes kook ik altijd in Pikeurtje, daar krijgen ze een heerlijke smaak én die mooie rode kleur van.'

Feesten en partijen

Zakelijke relaties kwamen vaak en graag over de vloer bij de Siebrands. Wim, zoals "meneer J.W." thuis werd aangesproken, had royaal rookwaar en spiritualiën klaar staan en gastvrouw Gé toverde een overdaad aan lekkernijen uit haar AGA fornuis. 'Diners waren lang en uitgebreid, mijn moeder braadde vaak wild. Ze had twee dienstmeisjes die hielpen. Ik zie mijn vader nog zó zitten, met z'n onafscheidelijke sigaar in het hoofd.' Ook de feesten voor het personeel waren memorabel. 'Nooit karig', zegt Gerda. Met meer dan 250 medewerkers die genoten, zeker als één van hen, Frans Jansen, de microfoon pakte en een optreden weggaf. 'Onze hele familie gaf acte de presence op die avonden. Er werd gezongen en gelachen, het personeel voerde geinige sketches op; gekke dingen over wat zich het afgelopen jaar had afgespeeld.'

Asbakken en rozijnen

Gerda haalt zich ook de beginjaren in de Groenesstraat levendig voor de geest. 'Achter het poortje zat de fabriek, ik mocht als kind soms mee naar kantoor waar werd vergaderd, overal stonden van die blauwe Siebrand-asbakken.' Oh, en dan de productie! De bedrijvigheid was ontzagwekkend en Gerda keek haar ogen uit. 'Meisjes met mutsjes op die met de hand rozijnen selecteerden voor de boerenjongens. Wat een werk hè. Vroeger kwam het fruit met wagonladingen tegelijk binnen; alles werd hier geperst. 's Zomers, als ik jarig was, trakteerde ik op school altijd op een kist kersen. Wat een feest was dat!'

Bij zijn overlijden merkte Gerda hoe veel haar vader voor de stad had betekend. Een man met aanzien. 'Voor zijn uitvaart in de grote Bovenkerk in Kampen stonden de mensen rijen dik op straat. Hij had in een halve eeuw tijd zóveel mensen werk bezorgd, dat was niemand vergeten.'

1936

Na een reeks succesvolle jaren trakteert het bedrijf zijn personeel op een spectaculair 15-jarig jubileum. In een kort verslag wordt het volgende geschreven: *'De Heeren Siebrand waren op het originele idee gekomen om hun personeel een vliegtocht aan te bieden, van welk aanbod door de meesten wel zeer dankbaar gebruik werd gemaakt'*.

Het uitje begint matineus: al om 5.15 uur wordt verzameld bij 'Het Werkhuis', waar de vliegers en niet-vliegers over twee autobussen worden verdeeld. *'De eerste autobus vertrok regelrecht naar Amsterdam, welk gezelschap hoofdzakelijk uit dames bestond, en bovendien, bij gemis aan heeren, een tweetal harmonicaspelers!'* Het tweede gezelschap (bestaande uit 'luchthelden') reist naar vliegveld Twente, waar een Fokker en een Douglas klaarstaan om de Siebrand-familie naar hogere sferen te loodsen. Via Hengelo, Almelo en Zwolle wordt naar Kampen gevlogen om de stad én de bedrijfspanden eens van boven te kunnen bewonderen. Ook op deze dag heeft de koopmansgeest de oprichter niet in de steek gelaten: boven de thuisbasis worden enkele honderden ballonnen uitgeworpen. Na een aantal rondjes wordt koers gezet naar Schiphol. *'De vlieg-emotie is allen uitstekend bevallen; luchtziekte zou hen niet weerhouden opnieuw in te stijgen'*, zo schrijft de rapporteur van dienst.

Na meerdere excursies en een gemeenschappelijk diner *'leverden de beide autobussen reeds ver na middernacht de Firma J.W. Siebrand-familie, allen zeer voldaan, aan haar vestigingsplaats af'*.

De groei van het bedrijf gaat gestaag door. Na een aantal jaren van huur wordt in 1938 een markant complex in de Kamper binnenstad aangekocht van de gemeente: het voormalige klooster van de Cellerzusters van het Sint Annaconvent aan de Groenestraat dat na de Reformatie dienst heeft gedaan als ontmoetingsplaats voor leden van het Linneweversgilde. De aankoop betekent een forse uitbreiding van de capaciteit. Wel bedingt de gemeenteraad dat de uit 1665 daterende toegangspoort onaangetast zal blijven. Dat verzoek wordt natuurlijk gerespecteerd. De poort siert nog steeds het straatbeeld.

Nico Minnema (1968)

Manufacturing manager. In dienst per 1996.

Nico's favoriete Siebranddrankje:

'Onze limonades zijn absoluut de beste. Met stip op één: de citroensmaak. Mijn eigen kinderen zijn er ook groot mee geworden.'

'Voor mijn studie Levensmiddelentechnologie in Bolsward had ik al stage gelopen bij Siebrand, eind jaren 80. En ik kende Kampen wel, mijn opa en oma woonden er.'

'Toen Siebrand vanwege spoed iemand nodig had op het laboratorium, konden ze zich mij nog herinneren van die stage. Ik kon meteen beginnen als assistent op het lab. Het was net zomervakantie, dus veel van mijn collega's waren vrij en als je dan even alleen aan het werk was leerde je snel. De nieuwe vruchtenwijnafdeling zat in de testfase, ik had tijd over en vond het hartstikke leuk om daar te helpen.'

'Uiteindelijk werd ik door Joep Nankman benaderd; ze zochten iemand voor de functie afdelingshoofd bereiding, en ik paste in het plaatje. Zodoende ben ik gebleven. Tegenwoordig ben ik meewerkend afdelingshoofd, want we klaren de klus nu met een kleiner clubje mensen. Onze halfautomatische bereiding zorgt dat we snel kunnen schakelen en heel flexibel kunnen werken.'

 In deze fabriek ben ik van alle markten thuis

'Wat ik zo leuk aan mijn werk vind is dat ik hier, binnen de lijntjes van mijn functie, heel erg eigen baas mag zijn. Als je het goed doet heb je het ook goed en krijg je veel vrijheden, ook om mee te denken over de productie. Dat is toch super? Het voelt ook niet als werken in een fabriek, omdat het zo dynamisch is, er gebeurt van alles, je hebt steeds met nieuwe ontwikkelingen te maken; in de bottelhal, in het lab. Ja, je bent hier echt van alle markten thuis.'

'Ik ben hier helemaal op mijn plek. De lijnen zijn kort, er heerst geen strakke hiërarchie. Ik hoop dat het Siebrand gegund is om nog lang zo door te mogen gaan.'

Jan Bos (1962)

Expeditie. In dienst per 1979.

 In het magazijn mag ik een beetje eigen baas zijn

'Mijn oom, Frits Gunnink, werkte 42 jaar bij Siebrand en verzamelde alles wat los en vast zat: foto's van dagjes uit, reclamemateriaal, krantenknipsels. Na zijn dood vonden we drie schoendozen op zolder met een enorm archief. Een schat aan informatie. Ik heb er een map van gemaakt, die ligt in ons magazijn. De chauffeurs bladeren er graag door, je kijkt je ogen uit. Veel info heb ik nu ook digitaal en op een eigen website gezet.'

'Door die oom kende ik het bedrijf wel. Ik weet het nog goed: op donderdag kwam ik van school, vrijdag ging ik naar het arbeidsbureau dat een vacature bij Siebrand had, dat weekend gooide ik mijn sollicitatiebrief door de bus, maandag kon ik op gesprek komen en dinsdag beginnen.'

'Bij de grote reorganisatieronde van 1981 moest ik eruit, als één van de jongsten. Ja, dat was heel jammer, maar al in '85 ben ik weer door Siebrand teruggevraagd en sindsdien zit ik op mijn plek. Ik heb altijd expeditie gedaan; de orderpick verzamelen, zorgen dat alles verzendklaar staat voor de vrachtwagens buiten. Vroeger had je soms bestellingen van één of twee flessen en moest alles apart verpakt. Toen zaten we met wel acht man op deze afdeling, heel arbeidsintensief. Later ging het op doosbasis, met twaalf flessen tegelijk, zwaar werk. Nu gaan er maximaal zes in een doos en doe ik de expeditie alleen.'

'Ik rijd bijna de hele dag op de heftruck, ken deze grote hal als m'n eigen broekzak. Wat me bevalt is dat ik zelf tijd kan indelen, een beetje eigen baas ben; soms zijn er piekuren, soms is het rustig. De sfeer is goed, ja, ik voel me hier thuis.'

Jans favoriete Siebranddrankje:

'Onze siropen vind ik erg lekker.'

Merchandising

Een goed geoliede PR-machine

Jan Willem Siebrand beschikte weliswaar niet over veel schoolse kennis en was absoluut geen boekenwurm, maar had wél een uitstekende koopmansgeest. Niet alleen bracht hij 'goede wijnen tegen een matige prijs' via kruidenierswinkels binnen handbereik van de gewone man, ook ontdekte hij al voordat het woord in ons land werd gebezigd de kracht van aansprekende merchandising.

Zo werden grossiers bijvoorbeeld al in de jaren 40 vriendelijk bestookt met aanbevelingen hun verkopers te attenderen op de 'prachtige stalen roestvrije verkoopstandaards, die de wijnverkoop ongetwijfeld zullen verhogen'. Zeker als deze flessenstandaards 'in de etalage of naast de toonbank' een plaats zouden krijgen, zo werd nog als tip meegegeven. Wie nog niet over een dergelijk verkoopattribuut beschikte hoefde zich maar te melden. 'Dan worden ze U binnen enkele dagen per spoor vanuit Apeldoorn toegezonden'.

**Nu zeg ik spontaan:
Leve de wasdag!**

Vizier op de huisvrouw

Ook op 'huisvrouwen' werd al snel het vizier gericht. Al in de zomer kon men beginnen te sparen voor het gezinskerstpakket met een zestal heerlijke dranken voor jong en oud. 'Het gehele pakket kost slechts f 10,25. Maar, hoe goedkoop ook, een dergelijke uitgave ineens zal menigeen niet gelegen komen. U kunt nu, via inliggend SPAARBOEKJE, wekelijks drie kwartjes sparen bij Uw eigen kruidenier. Bovendien, indien U het boekje, voorzien van Uw naam, inlevert bij Uw kruidenier, vult hij terstond reeds een vakje in van 75 cent ZONDER dat U dit hoeft te betalen. Een dubbel voordeel dus'. Tenslotte volgde nog een goede raad: 'Maar..... dan ook nu beginnen, dan gaat het ongemerkt'.

En wat te denken van deze:

'Mevrouw!

Ondanks de minder prettige kanten van de winter, heeft dit jaargetijde toch ook weer z'n voordelen. Hoe gezellig is het om met oude vertrouwde vrienden of kennissen een avondje prettig door te brengen, waarbij van beide zijden pracht verhalen los komen over de in de afgelopen zomer gemaakte buitenlandse reizen, de avonturen die men beleefd heeft aan zee, enz, enz.

'Martel toch niet langer'

Hielp Siebrand Bloedwijn tegen een flink aantal kwalen, ook een ander product uit de keuken van het bedrijf kwam - volgens de annonces - de gezondheid flink ten goede. Wat te denken van het onvolprezen Sitox-Polyvizon? Deze (wettig gedeponeerde) vruchtenlimonadesiroop op basis van rozenbottels, frambozen en bessen, kende therapeutische waarde waar het ging om infectieziekten, tandvleesbloedingen, aandoeningen van de ademhalingswegen en zelfs bij vertraagde groei bij kinderen. 'Martel toch niet langer met allerlei hulpmiddeltjes, maar koop vandaag nog enkele flacons Sitox-Polyvizon'.

En zo tegen tienenvijf serveert U als gastvrouw, die weet hoe het hoort, een heerlijk glas wijn! In die wijn ziet U nog de zonnestralen weerkaatsen en opnieuw openen zich voor Uw ogen visioenen van heerlijk beleefde vacantiepret!

Tips voor kruideniers

Af en toe ging Siebrands goed geoliede PR-machine wel heel ver, zoals bijvoorbeeld in deze tip voor kruideniers. 'De meeste winkeliers zijn, vooral op het platteland, kind aan huis bij de consumenten, weten vaak alle familieomstandigheden en zouden, wanneer de moeder zo in de loop van het gesprek zegt 'Ik heb er een bij, die eet toch zo slecht', direct kunnen zeggen: 'Mevrouw, geef eens Siebrand Bloedwijn'. Voor een zieke brengt men meestal fruit mee. Adviseer eens om een half flesje Bloedwijn aan een patiënt te geven. Het zal zeer zeker op prijs worden gesteld'.

Vervolgens toveren de scribenten enkele heel tevreden gebruikers uit de hoge hoed. Zo schrijft mevrouw M. B.-van O. te D. 'ons' het volgende: 'Een jaar of twee geleden heb ik geruime tijd op bed gelegen, was totaal overspannen. Na een SIEBRAND BLOEDWIJN-kuur ben ik weer zo gezond als een vis.....' Geen wonder, natuurlijk, want in de diverse annonces worden immers de verregaande kwaliteiten van het drankje bewierookt. Het zou helpen bij bloedarmoede, bleekzucht, algemene zwakte, slechte spijsvertering, slapeloosheid, nervositeit, gebrek aan eetlust, te lage bloeddruk enz. Er zijn zelfs huismoeders bij die hun aanvankelijke weerzin tegen de wasdag (wassen, drogen, strijken, kastklaar maken) inruilden voor tomeloos enthousiasme aangaande deze vermoeiende taak nadat manlief met enkele flessen Siebrand Bloedwijn was thuisgekomen. Het bleek een waar levenselixer. 'Nu zeg ik spontaan en zonder enige overdrijving: LEVE DE WASDAG en leve al het andere werk er nog bij bovendien!'

1940-1945

'Gisteren heeft de wijn- en likeurfabriek van de firma J.W. Siebrand haar stroom van heerlijkheden voor één dag eens niet doen vloeien. Want het 20-jarig bestaan van de zaak werd gevierd. Eén der fabriekszalen was door groen en bloemen en drapering en lampions, door het plaatsen van tafels en stoelen in een feestelijk uitzienende ruimte gemetamorphoseerd'.

Dat schrijft de plaatselijke krant in 1941 over de door de bezetting voor Siebrander begrippte sobere festiviteiten ter gelegenheid van het vierde lustrum. Tekenend voor de onderlinge verstandhouding is het volgende citaat: 'De heer J.W. Siebrand dankte voor alle hartelijkheid, van de zijde van het personeel ondervonden, en zegde toe dat hij, onder alle omstandigheden met de belangen daarvan rekening zal houden. Als het de firma goed gaat, dan zal het jellu eveneens goed gaan. En als er moeilijkheden zijn, dan zullen we die, al naar draagkracht, gezamenlijk deelen'. Na een receptie in de Buiten-Sociëteit die middag wordt 's avonds nog volop feest gevierd in de fabriekszaal. 'Gesproken hoefde er niet meer te worden. Zoodat men zich kon overgeven aan de genoegens van zang, voordracht, gezellige kout en gul geserveerde tractaties', aldus tekent de krant op.

1941

Siebrand blijkt meer dan eens een flexibele denker. Stelde hij in de crisisjaren voor de oorlog verplichte vakantieweken in om ontslagen te voorkomen, in 1941 wordt z'n zakelijke creativiteit wederom aangesproken: door de sluiting van de grenzen stopt de aanvoer en wordt besloten zelf vruchtenwijnen te produceren. Opnieuw worden panden aangekocht. Siebrands zakelijke instinct heeft van de nood een deugd gemaakt.

Henny Nankman-Leeuw (1954) directeur Siebrand

Elf mei 1981 was een doodgewone maandagmorgen, zoals zovele. Toch zou deze eerste werkdag bij Siebrand de koers van haar leven voorgoed veranderen. Toen de 27-jarige Henny Leeuw die ochtend de imposante trap van het bedrijfspand aan de Spoorstraat besteeg, kon ze nog niet bevroeden dat zij ooit, samen met haar toekomstige echtgenoot, aan het roer zou staan van een waar icoon.

Beiden waren outsiders bij Siebrand en in dat voorjaar praktisch tegelijkertijd aan hun nieuwe job begonnen: zij als directiesecretaresse, Joep Nankman als 'blusmeester' die orde op zaken moest stellen in IJsselmuiden. Ze vonden elkaar als levens- én zakenpartners. Bleken aan elkaar gewaagd in hun bevlogenheid om van Siebrand opnieuw een succes te maken.

Henny's favoriete Siebranddrankje:

'Onze limonadesiropen - vooral framboos
- vind ik lekker, én ons jubileumdrankje!'

'Ik kreeg alle kansen en greep ze aan'

En dat lukte. Joep en Henny groeiden samen in no-time uit tot een onlosmakelijke twee-eenheid met maar één doel voor ogen: "hun" fabriek weer tot grote hoogte opstuwten. 'We deden alles samen, waren dag en nacht aan het werk.' Ze versterkten elkaar. 'De taken werden als vanzelfsprekend verdeeld tussen ons. Vroeg iemand: wie moet de inkoop gaan doen? Dan zei Joep: dat kan Henny wel. Je deed dagelijks enorm veel ervaring op, en leerde voortdurend. Ik kreeg alle kansen en heb ze ook aangegrepen.'

De ontslagronde lag achter hen, aan de horizon gloorde alweer voorzichtig economisch perspectief. 'Het was een zware tijd voor iedereen, maar vanaf daar kon je weer iets opbouwen.' De grote reorganisatie zou een keerpunt betekenen in de roemrijke geschiedenis van Siebrand, en in de jaren 80 ging het in rap tempo bergopwaarts. 'Het waren jaren waarin heel veel kon en wij stonden aan de basis van die groei, een nieuw tijdperk.' Henny genoot van hun vruchtbare samenwerking. 'We verzonnen van alles om Siebrand op de kaart te zetten.'

We stonden samen aan de basis van een nieuw tijdperk'

'Hij bedacht het, ik voerde het uit'

'Zelf producten maken, dat was en is nog steeds ons goud. We gingen al vrij snel aan de slag met eigen recepturen, maakten van vruchtenwijn drankjes als antwoord op de populaire mixjes in het uitgaansleven. We noemden ze bijvoorbeeld: *Tiskiwi* of *Tisblue*. Die *Tisserie* bestaat nu niet meer, maar destijds was het een hit. Ook de Alte Weintradition ontstond in die jaren, Duitse zoete wijnen waren erg in trek. In 1986 kwam ik in de directie van Siebrand, we voerden toen ook handel met Duitsland, België en Engeland.

We hadden een goeie verdeling: Joep bedacht het en ik voerde het uit. Hij had visie, kon de grote lijnen zien.' 'Siebrand stopte nooit. We waren er altijd mee bezig, 24/7. Op de zaak, maar ook thuis; dan sprak je er weer over hoe we iets moesten oplossen, of je brainstormde over nieuwe ontwikkelin-

gen. Joep zat in allerlei besturen van de levensmiddelenwereld en in die tijd hadden we ook bijna een dagtaak aan representatie! De recepties regen zich aaneen; het ene feest na het andere, met relaties, met leveranciers. Het is natuurlijk ook een feestelijk product dat altijd met lekker eten en drinken te maken heeft. Joep en ik gingen overal samen naar toe. We waren gelijkwaardig. Die gezamenlijkheid vormde ook onze kracht.'

'Een bijzonder mens'

'Joep was een charmante man. Een bijzonder mens met een grote algemene ontwikkeling, een sterk analytisch vermogen en brede interesses, wat hem als zakenman goed van pas kwam. Dat zijn gezondheid afnam, daar had-ie grote moeite mee. Het maakte dat ik van lieverlee meer op de voorgrond trad, hem zorgen uit handen nam. In 2008, toen hij 65 jaar werd, zei Joep: nu stop ik ermee en toen kwam de dagelijkse leiding op mij neer.'

Siebrand staat als een huis en is een gerenommeerde speler op de markt van vruchtenwijnen, siropen en likorettes. 'Om aan het roer van zo'n onderneming te staan is natuurlijk een grote verantwoordelijkheid, maar ik heb er geen moment over getwijfeld. De liefde voor het bedrijf is altijd mijn drijfveer geweest. Ook na het overlijden van Joep, in 2015, heeft de zorg voor Siebrand me op de been gehouden. Ik ben bijzonder trots op wat we in al die jaren samen hebben bereikt en dat wil ik ook heel graag voortzetten. Nu samen met onze dochter Fleur.'

Het dilemma van de oorlog

De oorlog stelt Jan Willem Siebrand voor een groot dilemma. De Duitsers zijn nogal gecharmeerd van de lekkernijen uit zijn bedrijf, dus moet hij kiezen. Werkt hij de bezetter openlijk tegen, dan kan dat het einde van z'n levenswerk betekenen en zal ook z'n personeel brodeloos raken. Gaat hij met hen in zee, dan zal dat z'n naam onherroepelijk schaden, maar kan hij het verzet achter de schermen wellicht een handje helpen.

Siebrand kiest voor het laatste; zijn handel met de Duitsers legt hem weliswaar geen windeieren, maar vele tonnen worden juist aangewend om mensen te helpen. Bewakers en commandanten worden omgekocht met drank en dure sigaren, waardoor streekgenoten aan gevangenschap of deportatie ontsnappen. Op door hem georganiseerde feesten voor de nazi's weet hij belangrijke informatie te ontfuselen als ze te diep in het glaasje hebben gekeken. Door z'n goede contacten met de vijand wordt hij in '42 door het verzet benaderd om te gaan samenwerken. Hij stemt toe en stapt in een levensgevaarlijke dubbelrol, ogenschijnlijk collaborateur, in werkelijkheid een uiterst koelbloedige steunpilaar van de ondergrondse. Z'n directiekantoor wordt zelfs vergaderzaal voor plaatselijke knokploegen.

Z'n onverschrokkenheid levert hem na de oorlog een tweetal oorkondes op. Eén van het Gewestelijk Commando van de Binnenlandse Strijdkrachten in Overijssel én een van de bekende generaal Dwight D. Eisenhower namens de president van de Verenigde Staten van Amerika 'om de dankbaarheid en waardering van het Amerikaanse volk te betuigen voor de dappere diensten bij het helpen van Geallieerde soldaten om aan de vijand te ontsnappen'.

Carillon vruchtenwijn klinkt als 'n klok

Carillon vruchtenwijn, klinkt als 'n klok. Siebrand heeft zich door de jaren heen sociaal betrokken gevoeld bij bakermat Kampen. Dus toen halverwege de jaren 50 het 17de-eeuwse carillon in de Nieuwe Toren aan de Oudestraat door mankementen niet meer in volle luister kon klinken, bood de wijnhandel al snel de helpende hand.

'Er ontbreken twee grote klokken aan het spel. En de verbindingen tussen klokken en speelklavier zijn zó slecht ingericht, dat van de beiaardier te grote krachtsinspanning wordt gevraagd', aldus het bedrijf in een advertentie, waarin het zichzelf de vraag stelt of dat met wijn te verhelpen is. 'Ja lezer! Want wij rekenen het ons als Kamper firma tot een eer, een behoorlijke steen bij te dragen in de kosten, die dat verhelpen met zich meebrengt. Daarom creëerden wij een nieuwe wijn uit Hollandse vruchten, noemden die 'Carillon' en deelden de Kamper beiaardcommissie mee, dat iedere fles van deze wijn die ons bedrijf verlaat, f 0,15 in het beiaardfonds betekent'.

Het hoeft geen betoog dat mede door deze actie de benodigde f 23.000 bij elkaar werd gebracht.

'Siebrandfamilie ging uit'

'Siebrandfamilie ging uit'. Regelmatig kopte het Kamper Nieuwsblad door de jaren heen met berichten over uitstapjes van het personeel. Het ging om expedities van uiteenlopende snit. Met bus, boot, zelfs met vliegtuig trok het Siebrand gezelschap er monter op uit naar verschillende bestemmingen. Hoe populair die uitstapjes waren blijkt wel uit het krantenbericht van 18 juli 1957, waarin uitgebreid verslag wordt gedaan van een trip naar Gelderland. *'Verleden jaar',* schrijft de krant,

'kon door omstandigheden het jaarlijkse uitstapje niet plaats vinden en kreeg het personeel een week extra loon om er op eigen gelegenheid van uit te gaan, maar dit was toch niet in de smaak gevallen: samen een dag uit ging ver boven klinkende munt'. De meereizende reporter begreep dat ook wel, getuige z'n waarnemingen onderweg. 'Jan van Doorn was een prima verzorger, die op geregelde tijden in de cartonnen dozen dook om er de een of andere versnapering, een rokertje of een hartige beet uit te diepen. In de andere bussen zal dit ook wel in orde geweest zijn, want iets dergelijks weten ze bij Siebrand wel te versieren'.

1951

Het 30-jarig jubileum - het bedrijf is dan al uitgegroeid tot een van de belangrijkste wijnfabrikanten van het land - wordt groots gevierd. In de media wordt gestrooid met complimenten. Zo memooreert burgemeester Herman Oldenhof dat het bedrijf altijd blijf heeft gegeven van sociaal medeleven en dat het gemeentebestuur nimmer vergeefs een beroep op Siebrand heeft gedaan wanneer het ging om steun voor een aangelegenheid van algemeen belang. Een vakblad voor kruideniers en grossiers schrijft: *'De heren Siebrand zijn merkwaardige kerels. Die in hun rondborstigheid, hun sierende eenvoud, hun openheid, eerlijkheid en rechtschapenheid ons en zovelen anderen geheel en al voor zich weten te winnen. Die in hun verhouding tot hun personeel een sfeer weten te scheppen waardoor iedere Siebrandman een Siebrandman in hart en nieren wordt'.*

De vleugels zijn dan al deels uitgeslagen naar de andere kant van de IJssel. Aan de Spoorstraat bij het station in IJsselmuiden is een gebouwencomplex in gebruik genomen. Een praktische locatie: voor de productie worden ladingen vruchten per wagon aangevoerd. Appels, peren, kersen en aardbeien worden in kratten met honderden tegelijk uitgeladen. In de fabriekshallen wordt het fruit gewassen, geperst en verder tot limonadesiroop verwerkt. Aan de achterkant van het complex huist de expeditie, die ervoor zorgt dat de geleegde wagons zo snel mogelijk worden gevuld. Dan kunnen de Siebrand-producten onder de afnemers verspreid over het land worden getransporteerd. Het handwerk is dan al grotendeels overgenomen door machines. De immer flamboyante Jan Willem is er dan al lang in geslaagd om nationaal en internationaal furore te maken met wijn, likeuren, limonadesiroopen en advocaat.

De trotse skyline van Kampen

Aan de overkant van de stadsbrug met haar gouden wielen ontvouwt zich een schilderachtig plaatje: Hanzestad Kampen etaleert een trotse skyline, met een front van monumentale panden langs de IJsselkade waaraan schepen van de Bruine Vloot deinen. Dit is de historische bakermat van Siebrand.

De stad die ooit een eigen garnizoen herbergde én grote betekenis had als zeehaven, maakte haar bloeiperiode in de Middeleeuwen door. Kampen telde toen wel 100 koggeschepen voor de handel en de tabaksindustrie floreerde met meer dan 100 sigarenfabrieken. Deze stad grossiert in eeuwenoud erfgoed én blikvangers uit de moderne tijd: zo zijn de 'fresco's van de middenstand' opvallende muurreclames in het straatbeeld.

Geen wonder dat Siebrands bedrijvigheid tot grote bloei kwam binnen de stadspoorten van Kampen. De vroege geschiedenis van onze jubilaris ligt besloten achter het Linneweverspoortje (1665) aan de Groenestraat; ooit bood het toegang tot een klooster-tuin, later kwam de wijnfirma van Siebrand er tot volle wasdom. Tegenwoordig vormt het fraai geconserveerde poortje de entree tot de universiteitsbibliotheek.

Mark van der Meer (1958)

Production manager. In dienst per 1976.

‘Iedereen doet er hier toe.
Dat vind ik mooi’

‘Op m’n 17de ben ik bij het bedrijf binnengekomen. Kwam rechtstreeks van school, door m’n herexamen was ik te laat om aan een andere studie te beginnen. Eerst maar eens een jaartje werken, dacht ik. In die tijd had je drie grote bedrijven in Kampen. Siebrand natuurlijk, BK-pannenfabriek en sigarenmaker De Olifant. De keuze voor de eerste was toevallig, maar ik heb er nog geen moment spijt van gehad.’

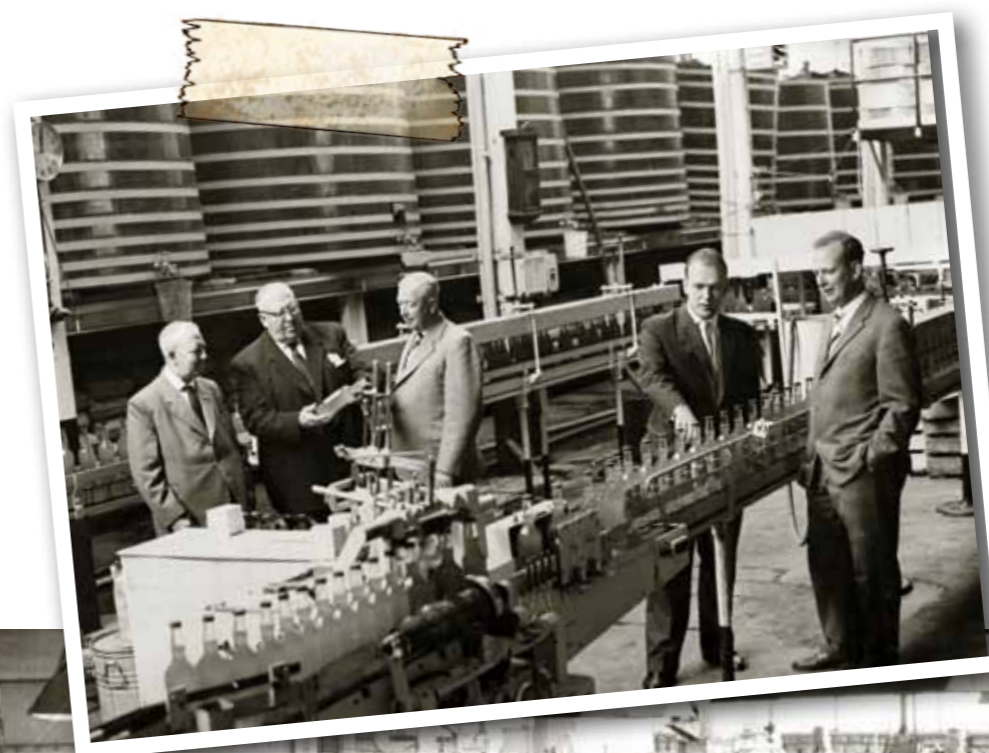
‘Het ging eigenlijk om een jaartje, maar ik ben nooit meer weggegaan. In het begin in de productie. Flessen van de lopende band inpakken in de dozen. Of de dozen op de pallets zetten. Dat soort werk. Nu niet meer voor te stellen, maar alles ging destijds met de hand. Overal had je mannetjes staan. Wel een man of 25. De gelouterden, dat waren de vullers, de sluiters en de etiketteerders. Daar keek ik als jonge knaap gewoon tegenop, maar ik was leergierig, wilde alles weten.’

‘Dat is ook een van de leuke kanten van het bedrijf, hè? Je kunt doorgroeien; zo is het mij ook vergaan. Het ging van inpakker naar assistent productieleider, vervolgens productie- en later bedrijfsleider. Toen de dependance in Vollenhove werd geopend kreeg ik daar een belangrijke rol. Super vond ik dat. Dat de directie dat vertrouwen in je had. In 2008 ging Vollenhove dicht, deed ik hier de planning en de inkoop. Zo’n 10 jaar geleden werd ik gevraagd de bottelhal onder m’n hoede te nemen. De hele dag ‘flesjes draaien’, haha. Miljoenen per jaar. Ik geef leiding, maar zit ook in het arbeidsproces. We doen het hier met z’n allen.’

‘Ik vind het na 45 jaar nog steeds leuk. En ik ben oprecht trots hier te mogen werken. Een fijn bedrijf, waarin heel veel gebeurt met weinig mensen. Iedereen doet ertoe. Dat vind ik mooi, ja.’

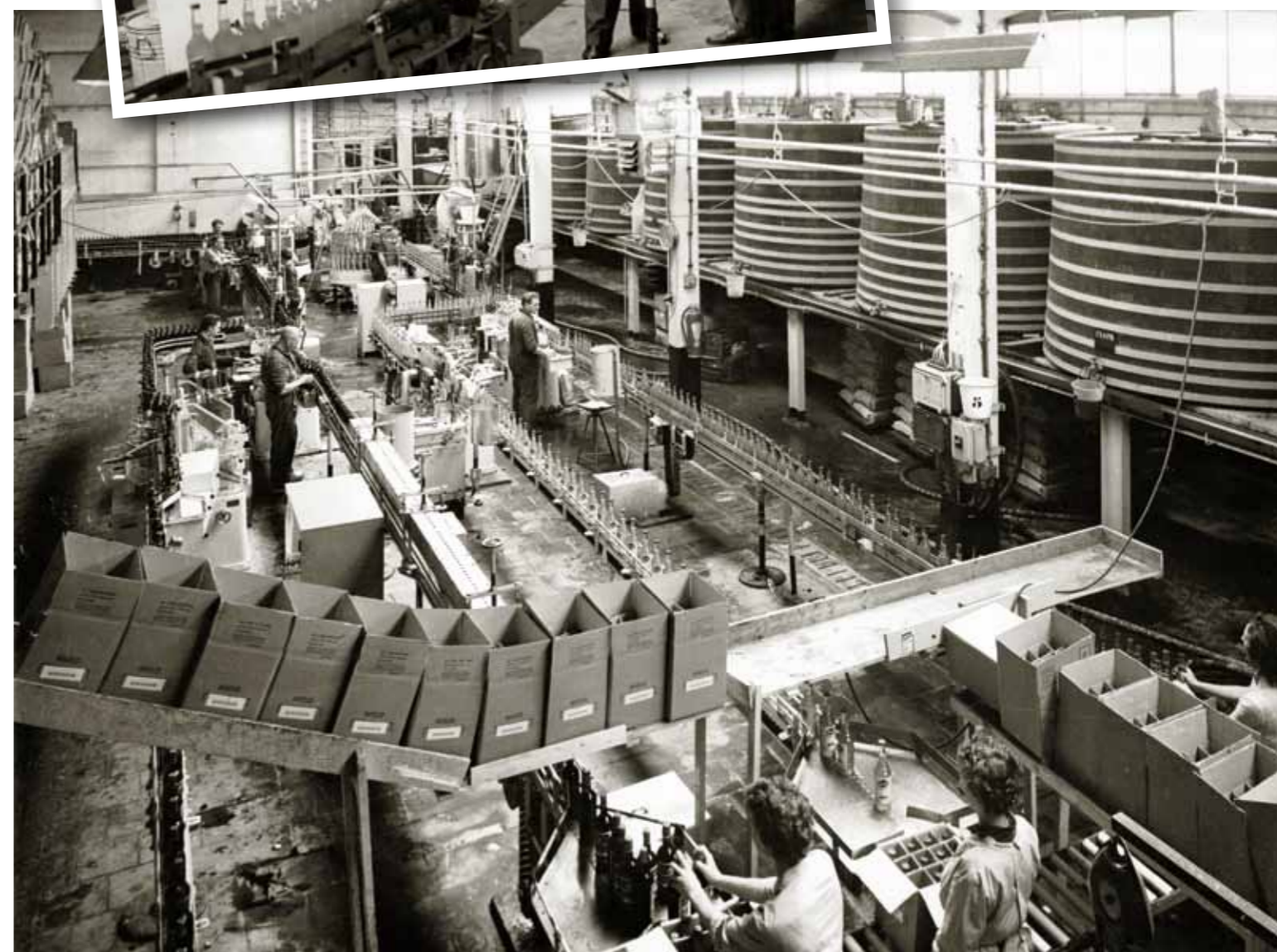
1957

‘Telkens als hij de trappen bestijgt naar zijn kantoor en vanaf zijn gigantische bedrijf uitkijkt over de prachtige skyline van Kampen, schieten hem de tranen in de ogen’

De plek bij het station zal langzaam maar zeker uitgroeien tot het epicentrum van het miljoenenbedrijf, want het werken op meerdere verspreid liggende locaties werkt uiterst onpraktisch. Het geliefde Kampen wordt aan het eind van de jaren 50 langzaam maar zeker verlaten.

Aan de Spoorstraat verrijst een bottelhal, om later plaats te bieden aan een voor die tijd hypermoderne bottellijn. ‘En als in IJsselmuiden alles op volle toeren draait, geniet Jan Willem met volle teugen van zijn levenswerk, is elke dag als eerste paraat, de telefoon in de aanslag om iedereen aan te vuren om steeds beter en meer te presteren. Telkens wanneer hij de trappen bestijgt naar zijn kantoor, dan schieten hem wanneer hij vanaf zijn gigantische bedrijf uitkijkt over de prachtige skyline van Kampen, de tranen in de ogen’, zo wordt over die tijd opgetekend.

Peter van Dijk (1973)

Purchase manager. In dienst per 1994.

Peters favoriete Siebranddrankje:

*'De limoncello is een mooi product.
De smaak en de geur komen echt in
de buurt van het zomerse Italië.'*

Limoncello Summer Punch

Recept

- 1 deel Siebrand Limoncello
 - 2 delen Witte Port
 - 2 delen Prosecco of Cava
 - 1 deel Bruisend mineraalwater
- Garneren met een schijfje citroen

'Mijn familiegeschiedenis met Siebrand voert terug tot mijn oma; zij heeft hier als meisje nog gewerkt. Ik weet van haar dat ze in de fabriek boerenmeisjes maakte, abrikozen op brandewijn.'

**Ik ben in mijn element
als het nét even
anders loopt**

'Zelf ben ik als uitzendkracht begonnen, in de zomervakantie van '93. Ik had m'n examen meao in Zwolle afgerond en zocht iets omhanden voor een paar maanden. Maar ja, ik bleef hangen. Begon met stickers plakken en dozen schuiven, dat ging toen nog niet automatisch hè. Daarna kwam ik al snel op de heftruck terecht, grappig werk vond ik dat.'

'Sinds mijn vaste dienstverband heb ik zo'n beetje álles gedaan bij Siebrand, behalve de bereiding dan. Inkoop, logistiek, pro-

ductieplanning, magazijn, noem maar op. Als purchase manager ben ik ook echt een manusje van alles. Waarom zou ik weggaan? Als je eenmaal zo'n poos meedraait stap je niet zomaar op. Bovendien is het lekker dichtbij huis voor mij, in Kampen.'

'De veelzijdigheid is leuk, snel kunnen schakelen. Ik zit met verkopers om tafel voor de inkoopcontracten en prognoses. En samen met Henny Nankman onderhoud ik de contacten met onze buitenlandse klanten. Nee, mijn Japans is niet best, maar met Engels en Duits red ik me wel!'

'Wat ik het leukste aan mijn werk vind is het onverwachte; dat ik 's morgens niet precies weet wat me te wachten staat. De afwisseling is prettig. Ja, zelfs als er eens iets misgaat, bijvoorbeeld dat een voorraad etiketten niet geleverd is. Dan moet je snel een oplossing verzinnen en word je uitgedaagd. Ik ben wel in mijn element als het nét even anders loopt dan gepland. En dat is bijna dagelijks, haha. Gelukkig schiet ik niet zo snel in de stress.'

Chevalier, een eretitel

Dat de roem van J.W. Siebrand onze landsgrenzen ver ontsteeg, blijkt wel uit een bijzondere eretitel die hij in zijn loopbaan kreeg. Siebrand werd gehuldigd tot Grand Officier de la Confrérie des Chevaliers du Tastevin. Een hele mond vol, deze Franse onderscheiding voor de man die een belangrijke rol speelde in de wijnpropaganda.

De broederschap van Chevaliers du Tastevin is een exclusief en nog altijd groeiend gezelschap van liefhebbers én kenners van Bourgondische wijnen. De Confrérie werd opgericht in 1934 en richt zich op de promotie van Bourgondische producten en folklore. De orde van 'wijnbroeders' bestaat wereldwijd uit zo'n 12.000 ridders en chevaliers. "Onze" J.W. Siebrand is één van hen en bevindt zich in goed gezelschap! Hij mag zich scharen in een lange rij illustere namen van gelauwerd diplomaten, markiezen, industriëlen, presidenten en hooggeplaatste militairen. Onder hen beroemdheden als de Franse staatsman Charles de Gaulle.

1964-1966

Gitzwart omkaderde jaren. Het gaat het bedrijf voor de wind, er zijn plannen voor uitbreiding, als in relatief korte tijd na elkaar twee Siebrand-broers komen te overlijden. Op 4 juni 1964 bezwijkt Aart Siebrand op 61-jarige leeftijd. Ruim anderhalf jaar later (op 9 januari 1966) overlijdt Dirk Jan Siebrand (64). De oprichter raakt meer aangewezen op z'n twee zoons, zeker omdat hij kampt met z'n gezondheid.

1966

Uiteindelijk volgt na de grote centralisatie van het bedrijf de officiële opening van het huidige complex in 1966. Met een 'ontspanningszaal', inclusief eigen keuken én toneel voor de inmiddels zo'n 200 medewerkers. Een krant schrijft: 'Geweldige wijnkelders met monsterachtig grote vaten, onafzienbare rijen van miljoenen flessen, de modernste machines, drie hoofdvertegenwoordigers, 25 vertegenwoordigers en 150 andere werknemers vormen een welsprekende getuigenis van hetgeen de heer Jan Willem Siebrand - eens een doodgewoon smidsmaatje - tot stand heeft gebracht'. De karakteristieke en manshoge letters met de merknaam SIEBRAND aan de gevel zijn als cadeau aan de inmiddels 5-koppige directie (de zonen Jan Willem jr en Reinier van de oprichter zijn al eerder aan de leiding toegevoegd) deels gesponsord door het personeel.

Kees Aarten (1960)

Quality control manager. In dienst per 1985.

'Vroeger, toen ik als jochie in het stadspark van Kampen speelde, keek ik al uit op de fabriek van Siebrand in IJsselmuiden. Nooit gedacht dat ik daar zo'n groot deel van mijn leven zou werken.'

6 Creatief met smaken stoeien vind ik het mooiste

'Toen ik van de Laboratoriumschool in Deventer kwam, beginjaren 80, was er veel werkloosheid. Ik solliciteerde me suf, had het al bijna opgegeven en besloot de muziek- en theaterwereld maar in te gaan, ik zat al vanaf m'n 14de in bandjes. Tot ze me van school belden: of ik al een baantje had? Siebrand zocht iemand voor het lab.'

'Als hoofd lab bewaak ik de kwaliteit van grondstoffen, half-fabricaten en eindproducten. Ik houd me bezig met aroma's, recepturen en nieuwe productontwikkeling. Onze dranken worden op heel veel eigenschappen gecontroleerd, zoals alcoholgehalte, extract, zuurgraad, kleur, geur, smaak, helderheid, sulfiet. Aan het eind van dat proces ben ik verantwoordelijk voor de bacteriologische controle - gisten en schimmels zijn absoluut taboe. Ook ben ik hoofd BRC. De certificering was een hele kluit en vervolgens moet je alle handboek-procedures continue op orde houden.'

'Ik ben de smaakmaker bij Siebrand. Dat creatieve, het stoeien met smaakjes is 't mooiste van mijn werk. We verzinnen bijvoorbeeld leuke producten voor een speciale gelegenheid; een oranje likorette met sinaasappel voor het EK of het huwelijk van Willem-Alexander en Máxima. Het meest heb ik in al die jaren bekende producten náge-maakt: we kijken dan wat een populair drankje is en komen met een eigen variant op de markt. Zoals onze Amaretto, gebaseerd op Disaronno, of de Passie van Siebrand met een knipoog naar Passoa. Het moeilijkst is om de smaak en geur te benaderen; 100 procent lukt dat nooit, 90 procent wél. Dat is echt een uitdaging, maar als het lukt een groot compliment.'

Kees' favoriete Siebranddrankje:

'De jubileumpot die ik zelf heb ontwikkeld voor 100 jaar Siebrand. Zoet en lekker als voorafje bij een etentje.'

Blue Pineapple

Meng:

30ml	Siebrand kokos likorette
30ml	Siebrand blue curaçao
100ml	Ananassap
	IJsblokjes

6 Ik kan alles, maar vermageren kan ik niet

1970

'Breed en machtig zit hij in z'n stoel. Jan Willem Siebrand (70) zit thuis. Naast hem de telefoon waarnaar hij om de haverklap grijpt om zich tot zijn 'kind', de telefoniste, te wenden. Al een paar maanden is hij niet op de fabriek geweest. De benen willen niet zo best meer. Jarenlang hebben ze 'n gewicht moeten torsen dat rond de 300 pond schommelde. Eenmaal sloeg de naald zelfs uit tot 350. 'Dat is nou zo jammer, hè? Ik kan alles, maar vermageren kan ik niet', zegt hij. Een halve minuut later zit hij echter alweer opgewekt te vertellen over zijn bedrijf.'

In februari 1970 bracht de Leidse Courant waarschijnlijk een van de laatste interviews met J.W., zoals hij zijn leven lang liefkozend was genoemd. De zakenman schetst in het verhaal zijn gevecht met de tijd. 'Ik wou dat ik nog dertig of veertig was'. Hij is nauwelijks nog mobiel. Voordat hij op 4 augustus 1970 overlijdt brengt hij nog een paar bezoeken aan zijn bloeiende bedrijf en wordt daarbij rondgereden door een heftruck. De rouwdienst in de Bovenkerk wordt door honderden bezocht; ook langs de route naar de begraafplaats in IJsselmuiden verzamelen zich drommen belangstellenden.

Enrico Ruiter (1971)

Technical manager. In dienst per 1998.

'Het toenmalig hoofd technische dienst van Siebrand kende mij en benaderde me voor een baan, ik werkte toen bij zeepfabriek De Fenix in Zwolle. Zeep of drank; het draaide om techniek en daar waren veel raakvlakken mee.'

Alles wat met techniek te maken heeft, komt op mijn bord

'Is er wat loos, dan kunnen we het negen van de tien keer zelf oplossen. Mijn collega Alex is mechanisch sterk en zelf sta ik elektrotechnisch mijn mannetje. Soms kun je even iets provisorisch oplossen en na afloop van de productie het euvel structureel aanpakken. De productie moet draaien, dat is de hoofdtaak.'

'Alles wat met techniek te maken heeft komt op mijn bord. Een storing in de productie, maar ook een kapotte lamp op kantoor of defect aan een heftruck. Het is allesomvattend en daarom ook heel afwisselend. Stel, de lijmbak van een dozenvouwmachine is defect. Dan maak je direct een afweging: gaan we repareren of vernieuwen? Wat doen we eraan, wat kunnen we? Wat ik leuk vind aan mijn werk is die afwisseling, altijd op zoek zijn naar het beste resultaat. Kan het beter, sneller, makkelijker?'

'Toen ik bij Siebrand begon stond bij elke machine in de productie een operator. In de tussentijd is veel geautomatiseerd, het werk is daardoor ook complexer geworden natuurlijk. De techniek dendert maar door en verandert continue. Je moet echt bijscholen om bij te blijven, vooral ook met software. Om een storing op te lossen is het meestal geen kwestie meer van een moertje of boutje vastdraaien.'

'Mooi aan dit bedrijf vind ik de sfeer, we maken met elkaar prachtige producten. Het proces is boeiend en ik heb fijne collega's.'

Enrico's favoriete Siebranddrankje:

'In de winter een beertje glühwein op de kerstmarkt en 's zomers de limonades. Ik mag graag een stukje fietsen en dan is dat een lekker verfrissend drankje voor in de bidon.'

1971

In het jubileumjaar 1971 wordt de fabrieksruimte verder uitgebreid met nieuwe bedrijfshallen en machines. Zonen Jan Willem en Reinier Siebrand staan inmiddels samen aan het roer. Tijdens de viering van de 50ste verjaardag staat men uitgebreid stil bij de man, die het bedrijf heeft grootgemaakt. In de ontvangsthallen wordt ter nagedachtenis van die letterlijk en figuurlijk imponerende persoonlijkheid een borstbeeld onthuld. Het door Maarten Meuldijk vervaardigde beeld siert nog steeds de entree van het bedrijf.

Cocktail Rosé de Fruits

Ingrediënten

60ml	Siebrand Rosé de Fruits
25ml	Gin
20ml	Citroensap
20ml	Siebrand vruchtenlimonadesiroop Framboos
	Aardbeien
	Ijsblokjes

Bereiden

Doe de Siebrand Rosé de Fruits, de gin en het citroensap in een cocktailshaker. Shake gedurende 1 minuut. Doe de ijsblokjes in een cocktailglas en schenk de cocktail hierover uit. Aftoppen met een scheutje vruchtenlimonadesiroop framboos. Garneren met de aardbeien.

Rollen maar...

Het volledige productieproces vindt aan de Spoorstraat plaats. Alles wordt van A tot Z onder eigen dak bedacht én gemaakt. De complete keten vanaf de productontwikkeling tot en met het bottelen van wijnen, siropen en likorettes. Siebrand produceert circa 6 á 7 miljoen liter per jaar en heeft ongeveer een half miljoen flessen in opslag staan; bulk op voorraad voor de vaste

klanten. Er zijn twee afzonderlijke bottellijnen waar 4.000 tot 8.000 flessen per uur van de band rollen. Flessen worden er afgevuld, gesloten met schroefdoppen of krimpfolie, voorzien van etiketten of stickers en verpakt in dozen. De gesealde pallets worden vervolgens in grote containers over zee, spoor en asfalt naar de afnemers vervoerd.

Van sap tot wijn

De basis van alle vruchtenwijnen van Siebrand bestaat uit ingedikt appelsap. In megatanks van 10.000 tot – de grootste – 100.000 liter per stuk worden aan dit appelconcentraat onder meer water, gisten, kiemen en andere preparaten toegevoegd. Het resultaat na drie tot vier weken? Appelvijn! Om de smaakjes naar wens te krijgen wordt de basiswijn aangevuld met zuren, suikers en specifieke aroma's zoals sinaasappel, framboos, kers, karamel, anijs of drop. Zo ontstaat een palet aan producten.

1975

Medio jaren 70 waagt Siebrand zich aan een bijzonder avontuur: samen met twee partners wordt begonnen met een eigen wijngaard in de Flevopolder. De limited editions van de *Flevowijnen* doen het goed, maar de samenwerking wordt na verschil van inzicht al snel gestaakt.

1981

De oliecrisis slaat hard toe. Ook bij de wijnbottelaar uit Kampen. De nood is zo hoog dat de hulp wordt ingeroepen van een *troubleshooter*. Het is Joep Nankman (daarvoor in de top bij De Gruyter en Zwaardemaker), die het bedrijf uit het slop moet halen. De 38-jarige Nankman is gepokt en gemazeld in deze tak van sport. Aimabel als het kan, rationeel als het moet. Er wordt flink gesaneerd. Van de 86 medewerkers blijven er uiteindelijk 24 over, maar de nieuwe stuurman blijkt het hart op de goede plek te hebben: daar waar hij kan komt hij de belofte na ontslagen medewerkers weer een baan aan te bieden zodra daarvoor de ruimte is.

1983

Weetjes

Van de productiehal, waar de bereiding en vergisting plaatsvindt, loopt een speciale leiding met een lengte van zo'n 150 meter buitenom, die rechtstreeks in de bottelhal uitkomt. Draait alles optimaal, dan rollen daar - afhankelijk van type fles, etiket e.d. - circa 12.000 flessen per uur van de band, verdeeld over twee aparte bottellijnen. De flessen leggen nogal flinke afstanden af: de lopende banden zijn respectievelijk 150 meter en 135 meter lang.

1986

Henny Nankman treedt officieel toe tot de directie van Siebrand.

Siebrand als sponsor

Gul voor groot en klein, regionaal en landelijk

Siebrand is al decennialang een royale sponsor van culturele, sportieve en maatschappelijke activiteiten. Lokaal, regionaal en zelfs landelijk. Met gratis producten of een speciaal ontwikkeld drankje - zoals de Kloosterbloedwijn en Bentheimer Kluunwijn - en heel vaak met klinkende munt.

De Siebrand schaatsmarathonploeg, Siebrand World Trophy Latin American, Siebrand Muziekfestival Blokzijl. Het waren hoogtepunten om u tegen te zeggen. En er was veel meer: de Kamper Kogge, de Voedselbank Kampen, Kerst in Oud Kampen, de Vollenhoofsche Fanfare, de door duizenden bezochte bloemencorso's in Vollenhove en Sint Jansklooster, het beroemde Sail Kampen, de Kloostermarkt in Sint Jansklooster, het Monnikenspoor Munster of het populaire Midzomerfeest in Buren op Ameland. Zomaar een paar handvol grote en kleinere evenementen die in de loop van hun bestaan veel te danken hebben gehad aan Siebrand.

Gevoel van verbondenheid

Sinds Joep en Henny Nankman eind jaren 80 in de Kop van Overijssel neerstreken, raakten ze nauw betrokken bij de cultuur en folklore van deze regio. Ze toonden zich dikwijls gulle ondersteuners. 'Om de naamsbekendheid van je bedrijf te vergroten, begin je met sponsoring', zei Joep daar eens over. 'Maar van lieverlee groeide onze rol uit tot iets groters. Het versterkte ons gevoel van verbondenheid met de omgeving. Zo werd de sponsoring ook een hobby, en dierbaar onderdeel van ons leven.'

'Sponsoring versterkt ons gevoel van verbondenheid met de omgeving'

J.W. en Joep: mannen met een vurige passie voor schaatsen

Sportfans in hart en nieren

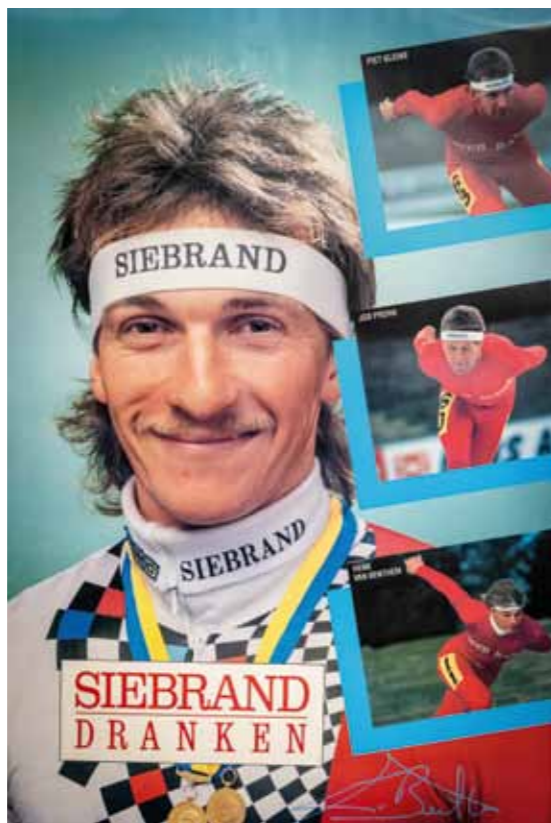
Met het overlijden van Jan Willem Siebrand ging ook een groot sportliefhebber verloren. De man die Siebrand had grootgemaakt leefde niet alleen intens mee met diverse takken van sport, hij ondersteunde ze ook financieel stevig. Wat die passie betreft stapte de latere eigenaar-directeur Joep Nankman regelrecht in de voetsporen van de oprichter. Sport was ook zijn lust en leven en daarvan mochten velen meeprofiteren.

Direct na de Tweede Wereldoorlog werd op initiatief van J.W. Siebrand de stichting "Het Kamper Sportpark" in het leven geroepen. Hij werd eerste voorzitter en bleef dat tot het einde van zijn leven. Ook was de vooruitstrevende ondernemer erevoorzitter van voetbalvereniging K.H.C en had hij een warme belangstelling voor de zeilsport; natuurlijk mede gevoed door de prestaties van zijn eigen zoon Reinier, die zou uitgroeien tot zeiltalent in ons land. De naam van Siebrand was ook verbonden aan de grote wielerronde die de plaatselijke wielervereniging jaarlijks organiseerde, en een ploeg van de Kamper Wieler Club (KWC) reed onder zijn bedrijfsnaam.

Schaatsfanaat

Maar écht verzot was J.W. op de schaatssport, en dan vooral het explosieve kortebaanijs. Hij was medeoprichter én 45 jaar lang voorzitter van IJsclub "de Hoop" in zijn geboortedorp Grafhorst. Ook richtte hij de Overijsselse Bond van IJsclubs op – en trad toe tot het bestuur –, het latere Gewest Overijssel van de KNSB. J.W. was de stuwende kracht achter grote kortebaanijswedstrijden in dat kleine Grafhorst, waar Nederlands kampioenen gretig op afkwamen. Dan genoot de trotse oud-inwoner zichtbaar als de lokale favorieten het met succes opnamen tegen de vedetten op het ijs.

Evert van Benthem:
'Een machtige tijd'

'Jarenlang was Siebrand mijn sponsor. We vormden een ploeg met mijn broer Henk, Jos Pronk en Piet Kleine. Een topteam, maar ook een vriendenclub. Siebrand bleef mijn sponsor tot het einde van mijn carrière als marathonschaatser en als ploeg behaalden we vele successen. Joep schafte in die periode een Amerikaanse Van aan, waarmee we de skeelerwedstrijden bezochten. Wij noemden dat Joep's A-team bus, naar de toen populaire Tv-serie The A-Team. Een machtige tijd!'

In de latere man aan het roer, Joep Nankman, vond J.W. Siebrand een waardig opvolger en al even groot schaatssportfanaat. Eind jaren 80 werd

Joep sponsor, maar ook leider van een eigen schaatssportmarathonploeg met daarin legendes op de ijzers zoals Evert van Benthem, Piet Kleine, Lammert Huitema, Jan Eize Kromkamp en later ook Henk Angenent.

'Blijf glijden!'

Het was min of meer toevallig op zijn pad gekomen; Joep en Henny kwamen in '87 in de Kop van Overijssel wonen en werden al snel goede burens met Evert en Jannette van Benthem. De

Onderonsje met Poetin

"Help de Russen de winter door". Ook Siebrand droeg z'n steentje bij aan deze landelijke actie om het Russische volk de ijzige winter van 1990/1991 de helpende hand toe te steken. Na de Val van de Muur wordt het immense land geconfronteerd met de moeizame overgang naar de markteconomie.

Met Joep en Henny Nankman als aanvoerders, vergezeld door Reinier en Truce Siebrand, trok de door Siebrand gesponsorde marathonploeg naar Leningrad (nu Sint Petersburg) om mee te doen aan een door Russische sportbroeders georganiseerde tocht voor het goede doel. In samenwerking met Nutricia nam de delegatie talloze pallets met babyvoeding mee. Uit dank werd de equipe een afscheidsdiner aangeboden. Halverwege het gelag werd de Siebrand-directeur weggeroepen; een hooggeplaatste bleek zaken te willen doen. Tot grote verbazing van z'n echtgenote en de schaatsploeg kwam Nankman echter niet terug. Na een tijdje ging een kleine afvaardiging op onderzoek uit. Wat bleek? De wijnfabrikant bevond zich in de catacomben van het gebouw in hoog gezelschap: Vladimir Poetin, destijds locoburgemeester van de stad, zag wel iets in een champagnedealtje. Joep, terug aan tafel: 'Een leuk gesprek, hoor. Maar dat moesten we maar eens niet doen...'

tweevoudig Elfstedentochtwinnaar gaf aan dat de sponsoring voor zijn marathonploeg wegviel, waarop Joep enthousiast uitriep: 'Nou, dan gaan wij dat toch doen!' Sport was zijn uitlaatklep en grote passie. Joep was in zijn jonge jaren een verdienstelijk hockeyer, verslond alle sporten op tv en ploegleider worden leek een logische stap: 'Die coaches staan op het ijs en roepen alleen maar "blijf glijden!", dat kan ik toch ook?' grapte hij. Maar het was geen scherts. Joep leidde de marathonschaatsers jarenlang met verve en beleefde de tijd van zijn leven. Na de geboorte van dochter Fleur zette hij bewust een punt achter deze tijdrovende hobby. 'Ik wil meer bij die kleine meid kunnen zijn', zei hij toen.

'Als ik hoor dat we een strenge winter krijgen, hoop ik voor al die mensen toch zó dat de Overijsselse Merentocht doorgaat'

Siebrand Van Benthemtocht

Het bleef kriebelen. In 1997 wierp Joep Nankman zich op als hoofdsponsor van de Siebrand Van Benthemtocht, een monsterrit over 200 kilometer natuurijs door de Kop van Overijssel. Deze equivalent van de Friese Elfstedentocht, later gedoopt tot Overijsselse Merentocht, is in het bestaan van bijna een kwart eeuw helaas nog nooit verreden, maar de draaiboeken liggen klaar! In een interview zei Joep eens: 'Als ik op de radio hoor dat we een strenge winter krijgen, dan is er geen haar op m'n hoofd die eraan denkt dat het goed is voor de zaak. Dan denk ik alleen maar: ik hoop voor al die mensen zo dat het nu wél doorgaat. En dan zal ik ook met volle teugen genieten.'

Het 75-jarig jubileum van het bedrijf staat grotendeels in het teken van de officiële opening van de nieuwe bereidings- en vergistingsfabriek door Commissaris van de Koningin Jan Hendriks. Het wordt een spetterend feest, dat extra cachet krijgt door de uitreiking van het ISO-certificaat. Siebrand onderscheidt zich hiermee als een van de eerste bedrijven in de branche. Op de magische driemaster Stedemaeght wordt met de klanken van het Rosenberg Trio een rondvaart gemaakt, afgesloten met een schitterend vuurwerk aan het Kamper stadsfront.

Siebrand Muziekfestival

De grote hit in Blokzijl

De scene is onvergetelijk, het feest – als vanouds – weergaloos: een drijvend podium in de havenkolk, monumentale koopmanshuizen die de historische kades van dit voormalig Zuiderzeestadje flankeren met daaraan duizenden deinende fans op het refrein van één van Guus Meeuwis' grootste hits: „..kedeng-kedeng, kedeng-kedeng, oe-hoeh..!“ Het Siebrand Muziekfestival scoort.

Sinds het voorjaar van 1991 was het jarenlang dé grote hit op de kalender van Blokzijl: het Siebrand Muziekfestival. Vaste prik in het lange weekend van Hemelvaart en rijkelijk gelaardeerd met grote namen uit de regionale en nationale muziekwereld. Dweilorkesten, "eigen" koren zoals Het Groot Blokzijls Piratenkoor en het Koopmansvrouwenkoor en bekende artiesten wisselden elkaar af in het hart van 't stadje. Een smeltkroes aan stijlen, waar jong en oud van smulde.

De kracht van het festival zat 'm in het laagdrempelige karakter. Dankzij de sponsoring door Siebrand, die het feest aanbood aan de bevolking, was de attractieve driedaagse gratis toegankelijk. Dát bleek niet aan dovemansoren gericht: Blokzijl werd steevast overspoeld door zo'n slordige 10.000 fans die van heinde en verre kwamen.

Havenmeester d'Honneur

Een steek om een bolder leggen? Het verschil benoemen tussen een galjoen en een galjoot? Een schuit met daarop het voltallige Groot Blokzijls Piratenkoor netjes aanmeren...? De Havenmeester d'Honneur van dienst draaide zijn (of haar!) hand er niet voor om.

In de fameuze geschiedenis van Siebrands Muziekfestival in Blokzijl was de benoeming een vast en ludiek onderdeel. Nadat tv-presentator Peter Kneijens in 1991 de spits afbeet, volgde een lange reeks van burgemeesters en prominente landgenoten. Onder hen ministers Gerrit Zalm, Klaas de Vries en Annemarie Jorritsma, Commissarissen der Koningin Henk Vonhoff en Relus ter Beek, 'first lady' Bianca Balkenende, zakentoon Hennie van der Most, zanger Jan Smit en modeontwerper Sheila de Vries. Allen werden door een vakjury stevig aan de tand gevoeld over hun maritieme kennis en vervolgens – voor de duur van één jaar – onderscheiden met het predicaat Havenmeester d'Honneur. Na dit officiële gedeelte barstte het muziekfestijn los.

Lee Towers

Naast de financiële steun aan het festival was de directie van Siebrand ook nauw betrokken bij de inhoud van het evenement dat alle registers opentrok en Blokzijl zo op de toeristische landkaart zette. 'Natuurlijk hebben we zakelijke belangen en is de promotionele waarde voor ons bedrijf belangrijk', zei Joep Nankman daar ooit over, 'maar ik zit zelf ook in de organisatie, ben bij iedere vergadering. De hobby heeft het al lang gewonnen van de commercie.'

Grootheden uit de showbizz als Lee Towers, Guus Meeuwis, Anita Meyer, Jan Smit lieten van zich horen in de oude fortesse. Menig muzikale uitsmijter verhoogde de feestvreugde rond de havenkolk, die tot slot ook nog het decor vormde voor een spetterend vuurwerk. Een knallende apotheose. 'Het zijn altijd een paar van de mooiste dagen van het jaar', verzuchtte liefhebber Joep dan na afloop. 'Elke keer weer een prachtfeest!'

180 Soorten

Met een fors assortiment van maar liefst 180 (!) verschillende dranken valt er wat te kiezen in het glas. Een greep uit het aanbod? Pikeurtje, Rosé de Fruits, Alte Weintradition, Bisschopwijn, Pasion d'Oro en natuurlijk een scala aan limonades. Sommige producten verdwenen in de loop der eeuw, andere klassiekers zijn blijvend populair in de schappen. Toen de productie in de jaren 60 flink groeide, moesten er meer originele namen verzonden worden voor nieuwe drankjes op de markt. Namen met een knipoog soms, zoals "Campona" vruchtenwijn (een verwijzing naar de stad Kampen), het zuidelijk klinkende "Cibrandos" voor een zoete Spaanse wijn en de "John William" vruchtenwijn, een verbastering van Jan Willem natuurlijk!

1998

'Het is vandaag een zeer heugelijke dag'. Dat zegt burgemeester Netty van den Nieuwboer van Brederwiede tijdens een persconferentie, waarin bekend wordt gemaakt dat de Siebrand Groep de sinds enige tijd leegstaande kaasfabriek van Friesland Coberco Dairy Foods in Vollenhove heeft gekocht om hierin een hypermoderne bottelarij te vestigen. Het nieuws krijgt een extra verheugend tintje omdat Joep Nankman heeft aangekondigd tien van de ruim 40 personeelsleden over te nemen. Deze kaasmakers krijgen in IJsselmuider een interne opleiding tot wijnbottelaar.

1999

Oprichting Siebrand France S.A., gespecialiseerd in het inkopen, opslaan en bottelen van wijnen. In Sin-le-Noble, in de buurt van Lille, wordt een eigen wijnoverlagbedrijf (met productie-eenheid) gekocht om dichterbij de inkoopmarkt te kunnen opereren. Het brengt niet het succes dat ervan wordt verwacht. 'Frankrijk' sluit na twee jaar de deuren.

Siebrand World Trophy Latin American

Wereldtop schitterde op de dansvloer

De absolute danstop schitterde jaarlijks tijdens de Siebrand World Trophy Latin American in Scheveningen. Het elegante Kurhaushotel, pal aan de Noordzee, vormde traditiegetrouw het decor voor de prestigieuze strijd tussen dansparen uit alle windstreken.

Zodra de maand maart naderde, begon het al te kriebelen. Niet alleen bij de deelnemers, danscracks van over de hele wereld, maar óók bij de hoofdsponsors van de World Trophy. De trotse Siebrand-directie doste zich voor deze gelegenheid maar wat graag uit in smoking en galajurk.

Het was een medewerkster bij Siebrand, die de directie atendeerde op de unieke competitie. Men was er namelijk naarstig op zoek naar een nieuwe sponsor, sinds het vertrek van Bacardi-Martini. Het bordeel Yab Yum had zich al aangediend als potentiële geldschieder, maar daar voelde de organisatie niets voor. Wél wilde men zich graag verbinden aan de naam Siebrand. En zo kwam het dat een enthousiaste Joep Nankman – ‘hij liep altijd voorop met dit soort dingen, was gek op muziek en dans’ – zich jaarlijks in het feestgedruis stortte, uiteraard vergezeld door zijn eigen Henny.

Parel op de kalender

De “World Trophy” was geen sinecure. Dankzij de danscompetitie is het Latin-American dansen in Nederland op de kaart gezet. Bekende paren uit Nederland, Duitsland, Zweden, Engeland, Italië, Litouwen, Roemenië, Rusland of de Verenigde Staten namen het tegen elkaar op in Scheveningen. Een internationale vakjury beoordeelde de duo's op de Samba, Chachacha, Rumba, Paso Doble en Jive. Juryvoorzitter Cor van der Stroet – zelf negenmaal Nederlands kampioen op de dansvloer – sprak dan ook terecht van een staaltje topsport: ‘De Siebrand World Trophy is werkelijk een parel op de internationale danskalender, waarvoor de beste dansparen ter wereld uitgenodigd zijn.’

Zilveren Dansschoen

Voor de jarenlange sponsoring van het evenement (1998-2006) mocht Siebrand in 2003 de Zilveren Dansschoen in ontvangst nemen. De prijs is slechts tweemaal in de geschiedenis van het dansevent uitgereikt. Siebrand kwam die eer toe vanwege de energie en financiële middelen die het bedrijf in de danssport had gestoken.

Iers shotje

“Real fruit, natural flavours...” Siebrand maakt voor Ierland een reeks bijzondere eigen producten: onder de vlag van Mickey Finn – vernoemd naar een legendarische figuur van het eiland – wordt een scala aan kleurrijke likeuren bereid met namen als Crackling Irish Apple, Ruby Raspberry, Salted Butterscotch en Blood orange. Drankjes die de Ieren bij voorkeur in een shotglaasje achterover slaan. Siebrand is ook de producent van Agwa Coca Leaf Liqueur, een drank gemaakt van échte Boliviaanse cocabladeren. Cheers!

2000

Daverende feestelijkheden in Vollenhove. Geëscorteerd door Vollenhoofsch Fanfare arriveert een gezelschap VIP's bij de gloednieuwe bottellijn van de Siebrand Groep. Onder hen Minister van Binnenlandse Zaken Klaas de Vries, die 'vanwege het sociale karakter' bereid is gevonden de fabriek te openen. De voormalige kaasfabriek aan de Weg van Rollecate heeft intern een volledige metamorfose ondergaan en is omgetoverd tot hypermoderne 'wijnfabriek'.

En terwijl de flesjes Franse 'Cotes du Roussillon' rammeldend over de lopende band komen aanschuiven zegt Joep Nankman vol trots: 'We vinden het schitterend dat we deze personeelsleden een nieuwe toekomst kunnen bieden in hun vertrouwde werkomgeving'. Na een avontuur van acht jaar wordt besloten terug te keren naar de core business in IJsselmuiden. De fabriek gaat dicht, maar het personeel wordt herplaatst in het moederbedrijf.

2005

Een trotse Joep Nankman wordt door de VTRB Blokzijl uitgeroepen tot eerste ereburger van het stadje als blijk van grote waardering voor zijn vele verdiensten.

2008

Hippe huisstijl in rood met zwart

Je pikt ze er van ver al uit, de mannen en vrouwen van Siebrand. Dat is te danken aan hun hippe looks. De medewerkers zijn herkenbaar aan uniforme werkkleding: stemmig rood met 'n zwart accent en in wit de opdruk "Siebrand". Dat is de huisstijl en daarin mag je gezien worden.

Eigenlijk is het nooit anders geweest. Werknemers waren het visitekaartje van Siebrand en zagen er picobello uit. Al in de jaren 50 werden daarom vaste bedragen uitgekeerd voor bedrijfskleding en was er speciaal "schoenengeld".

In de 21ste eeuw gaat het team van Siebrand in eigen outfit van huis en kleedt men zich aan de Spoorstraat om. De garderobe voor op de werkvloer bestaat uit een T-shirt (of eigenlijk vijf, voor elke werkdag een schoon exemplaar), een trui, een broek, een jas, bodywarmer en een paar praktische werkschoenen. Alleen de rode veters ontbreken nog...

Joep Nankman heeft de pensioengerechtigde leeftijd bereikt en besluit het wat rustiger aan te gaan doen. Hij trekt zich terug uit de directie. Henny neemt de dagelijkse leiding over.

2013

Siebrand wordt uitgeroepen tot Onderneming van het Jaar in de categorie Industrie en Dienstverlening in de gemeente Kampen. Henny Nankman in een interview over het uitdagende karakter van het bedrijf: *'Niets is vanzelfsprekend. Je moet er iedere keer weer voor gaan om je doel te bereiken. Het maken van een nieuw product heeft steeds veel voeten in de aarde. Als je het op de markt brengt is het elke keer weer afwachten of het aanslaat'*.

Als je het op de markt brengt, is het elke keer weer afwachten of het aanslaat

2014

Siebrand ontvangt de "Kroon op het Werk", een pluim voor duurzaam personeelsbeleid. Deze prijs wordt jaarlijks door het Nationaal Platform Duurzame Inzetbaarheid (NPDI) uitgereikt aan bedrijven die een bijzondere invulling geven aan het personeelsbeleid. Het gaat erom dat medewerkers langer vitaal blijven en zodoende gezond én met plezier aan het werk zijn. De kroontjesestafette wordt jaarlijks doorgegeven aan een ander voorbeeldbedrijf. Siebrand is bijzonder trots op deze "Kroon", die nog eens benadrukt dat het om teamwerk gaat.

Eigen proef- en testpanel

bewaakt smaakwaliteit

In huis gebotteld lekkers proeven in de tijd van de baas? Dat klinkt goed. Maar wie denkt dat Siebrands proef- en testpanelleden gedachteloos met hun neus boven de drankjes hangen, heeft het mis! De meest kritische fijnproevers binnen het eigen bedrijf nemen hun taak uiterst serieus. En spugen elke slok trouwens weer netjes uit 😊.

Zó werkt het: elke vrijdag vindt er een driehoekstest plaats in de fabriek aan de Spoorstraat. Proefpersonen krijgen drie monsters aangeboden en moeten raden welke afwijkt. Zo kan, in een paar nipjes, worden aangetoond of er belangrijke smaakverschillen bestaan tussen het oude en nieuwe product. Het eigen panel bestaat uit acht leden en hun samenstelling wisselt. Hoofd lab Kees Aarten houdt de scores bij en daaruit rolt weer een groepje "expert proevers".

Proeven en testen zijn essentieel om de kwaliteit van het product te bewaken. Want ieder Pikeurtje, elk glaasje Fruti of Flaminco moet behalve lekker zijn, exact hetzelfde smaken als de vorige en de volgende consumptie. We willen natuurlijk geen klachten horen.

In huis ontwikkelde dranken worden op heel veel eigenschappen gecheckt, maar de sensorische controle is echt een kwestie van smaak. Kees Aarten zorgt dan ook dat elke batch – een afgeronde partij – volledig wordt gecontroleerd. Bestaat ook maar het geringste vermoeden dat er iets mis is, dan wordt de productie geblokkeerd en niet verkocht. Dat is wel eens gebeurd, maar gelukkig komt het zelden voor.

BRC Global Standards

Als producent voor de wereldwijde levensmiddelenmarkt heeft Siebrand de verplichte BRCGS-certificering in huis. Het betekent dat het bedrijf voldoet aan alle voedselveiligheidseisen van het British Retail Consortium Global Standards. Het certificaat geldt als standaard voor hygiëne en voedselveiligheid en is vereist in de branche. Productveiligheid, integriteit, rechtsgeldigheid en kwaliteit zijn hiermee gewaarborgd. De strenge normen voor producenten en leveranciers worden telkens aangescherpt en elke twee jaar volgt er dan ook opnieuw een inspectieronde in IJsselmuiden. Tijdens deze twee dagen durende check-up wordt Siebrand beoordeeld op een groot aantal "critical control points".

BRCGS
Food Safety
CERTIFICATED

2015

Joep Nankman overlijdt op 71-jarige leeftijd. De katholieke kerk in Vollenhove puilt uit bij zijn begrafenis. Musicus Daniël Metz van Ameland zingt de toepasselijke evergreen 'I dit it my way'.

2017

Fleur Nankman versterkt de directie van Siebrand.

2021

Siebrand bestaat 100 jaar. Hypermodern en klaar voor de toekomst. Zijne Majesteit de Koning besluit in juni het Recht tot het voeren van het Koninklijk Wapen met de toevoeging 'Bij Koninklijke Beschikking Hofleverancier' aan het bedrijf toe te kennen. Een geweldige eer en een kroon op het werk!

Siebrand
a family company

JUBILEUMPORT
1921 - 2021

750ml e

19% vol.

Fleur Spoelstra-Nankman (1992), assistent general manager

Als hummel van een jaar of vijf stond Fleur Nankman al in haar mooiste jurkje bij de deur, de blonde haren in een strik, toen de bereidingshal van Siebrand geopend werd. Het was een vrolijke boel in 1996, de feeststemming zat er goed in. Tótdat iemand bij wijze van officiële handeling op een grote knop drukte en daarmee – bedoeld – het alarm liet afgaan. Tranen met tuiten van schrik bij de kleine meid.

De huidige assistent general manager bij Siebrand kan er nu gelukkig hard om lachen. Ze is vanzelfsprekend vergroeid met het bedrijf van haar ouders Joep en Henny Nankman. Die stonden sinds het begin van de jaren 80 samen aan het roer en Fleur kreeg het ondernemerschap zodoende met de paplepel ingegoten. 'Als het maar even kon ging ik mee naar de fabriek, dat vond ik als kind al reuze spannend. Dat hoge gebouw met die grote receptie, die enorme hal met alle kantoren eraan. Er was zoveel bedrijvigheid toen. Ik gaf er wel eens plantjes water of mocht stiekem iets door de microfoon roepen: "toestel 2, toestel 2!". Haha, en dat schalde dan door de hele bottelhal.'

Fleurs favoriete Siebranddrankje:

'Onze Pasion d'Oro, de evenknie van Licor 43. Ik houd wel van zoet. Een scheut door de koffie, of lekker met een paar ijsblokjes.'

Glühwein in de kerstkraam

'Voor een kind was het natuurlijk een geweldige omgeving waar je je fantasie de vrije loop liet, waar mooie drankjes in allerlei kleuren werden gemaakt en altijd flessen op de band rinkelden. Fascinerend. Ik kon me prima vermaken, dan zat ik te neuzen in de etiketten, bij de doppen en plastic krimp-capsules en daar knutselde ik dan thuis van alles van. Toen ik wat ouder was, werd ik ook wel ingeschakeld om te helpen, in drukke periodes. Bijvoorbeeld met inpakken van kerstpakketten, of ik stond glühwein uit te delen bij onze kraam, tijdens Kerst in Oud Kampen.'

Met Guus op de boot

'Er waren altijd wel officiële gelegenheden waarbij ik ook aanwezig hoorde te zijn. Nou,

geen straf hoor! Het Siebrand Muziekfestival in Blokzijl was altijd één van de hoogtepunten in mijn jaar. Mijn vriendinnen waren dan stikjaloers, ik mocht samen met de artiesten in de boot naar het podium, een drijvend ponton in de havenkolk. Guus Meeuwis, Jan Smit, Anita Meyer, Lee Towers, Jamaï, Jody Bernal. Voor dat feest staken we ons helemaal in het nieuw, zo leuk! En op de World Trophy in Scheveningen, dat Siebrand sponsorde, ging ik voor 't eerst in gala.'

Verknocht aan Ameland

'Het horecavak heb ik altijd mooi gevonden; toen ik nog thuis woonde werkte ik in de bediening bij Geertien in Muggenbeet. In 2008 studeerde ik nog aan de Hotelschool in Leeuwarden, toen mijn vader besloot zich wat meer terug te trekken uit het bedrijf. Op Ameland vond hij de nodige rust na hectische jaren bij Siebrand. Joep kwam al van jongs af aan op het eiland en ook ons gezin ging er vaak naar toe. Nu zocht ik mijn vader er op, raakte ook verknocht aan Ameland. Ja, haha, én aan een Amelander.'

Back-up voor moeder

'Een toekomst bij Siebrand was lange tijd geen punt van gesprek bij ons thuis. Mijn ouders hebben me nooit in een bepaalde richting geduwd. Werk en privé leken een uitgemaakte zaak op Ameland. Tot 2015. Toen Joep overleed, veranderde alles. Mijn moeder, die de dagelijkse leiding in IJsselmuiden had, stond er plots helemaal alleen voor, dat was pittig. In de zomer van 2017 vroeg ze: zou je erover willen nadenken om mij te komen ondersteunen? Ik zou haar back-up kunnen zijn. Waarom eigenlijk niet?'

Ik ben volledig vergroeid geraakt met Siebrand

Puzzelstukjes verzamelen

In dat najaar heb ik de stap gezet. Het eerste half jaar een kwestie van alleen maar goed kijken, luisteren en meedraaien op alle afdelingen. Ondanks dat ik het bedrijf al mijn hele leven kende, wist ik eigenlijk niks. Hoe werkt het precies? Het was zo'n gecompliceerd productieproces. Pas na die inwerktijd wist ik waarover ik sprak. Nu heb ik mijn draai gevonden; al is geen week hetzelfde en dat is juist inspirerend! Ik ben verantwoordelijk voor een stuk sales binnen Siebrand en ben echt de rechterhand van mijn moeder geworden. Ik bereid klantencontact voor en coördineer graag speciale projecten binnen Siebrand. Dat is wel mijn sterke kant: alle puzzelstukjes verzamelen. Dubben bij een nieuw product: wat kunnen we ermee, waar bieden we het aan? Welk etiket, welke fles en dop?'

'Ik verdeel mijn tijd nu tussen Ameland en IJsselmuiden, ben op vaste tijden aan de wal en stap dan echt in een andere wereld. Die combinatie bevalt me wel.'

Japans fruit

Siebrand bereidt én vergist dranken. Een unieke combinatie, want het is de enige vergistingsfabriek in Nederland. Dat weten ze ook in Japan: wijnboeren uit het land van de rijzende zon laten hun "ume" – een speciale pruimsoort – in IJsselmuiden vergisten. Het halffabrikaat verlaat de Siebrandfabriek in 1000 litercontainers en wordt in Japan verwerkt tot eindproduct.

SIEBRAND

